

הרפובליקה הישראלית הראשונה מתה. בשבוע שעבר קמה מלכות ישראל השלישית

התבנית

המיליונרים של ד"ש
העכברים השמנים בראש

הדתי, שגדל מאז בתחמדה. הוא מסר גם את הזרם ה"כללי" בידי הלאומנות הדתית שלוחת-ההרסן, שהתחבאה מאחורי המושג התמים "תודעה יהודית".
"מעשה קיומים במדינה, מזה קרוב ל-30 שנה, שני זרמים דתיים נכתיים: הזרם הממלכתי-יהודי הקיצוני והזרם הממלכתי-יהודי הכללי.

הזרם הדתי הקיצוני, שנמסר בידי הרמפד"ל, רצה את המגמות ההומניסטיות שבדת היהודית, והוקדש כולו לפולחן לאימנדי-תימיסטי, המתכנר לעולם. "הטוב שבגויים — הרוג".

למעלה משליש מתלמידי ישראל עברו בכל שנתון במערכת אולטרה-לאומנית זו. התוצאה היתה בלתי-נמנעת, והיא מתגלמת בדמותו של שר-החינוך המיועד, זבולון המר. כל מחזור חדש של בוגרים הגביר את הלאומנות הדתית במדינה, והתרחת יסודות המפד"ל המתונה, השפויה, של ימים עברו. הסיכום בא ב-17 במאי 1977: גוש-אמונים השתלט על המפד"ל. גדלה, והפכה המפלגה הלאומנית הקיצונית ביותר במדינה. היא לאומנית אף מתנועת-החרות הוויבטינסקאית.

ראש חרות המור היה התהריך בזרם הממלכתי יהודי "כללי".

מזה שנים ידע כל אדם, הקרוב למרחש בין כחלי בית-הספר היסודי ה"כללי", כי החינוך הניתן שם אינו אלא מהדורה קצת יותר מתונה של החינוך הלאומני-יהודי ביום השני. גם בית-הספר ה"כללי" זר לעולם. הוא מטפה אגרימניה לאומנית. בוגר החינוך הזה יודע כי "העולם כולו נבדגו", וכי אלוהים — שאולי אינו קיים — נתן לנו לבדו את הארץ הזאת כנחלת-אבות פורטית.

שני זרמי-החינוך נפגשים באמי צעיהררר. הכיפה הסרוגה של חז"ל כי הזרם ה"דתי" אינה שונה מקסי דת הניכר הזרם ה"כללי" השבוע נפוצה בארץ הכריחה שסמה הר

שדי היה בדחיפה הקלה ביותר כדי שיתמוטט כמיגדל-בבל.

בדורות הבאים ישאלו ההיסטוריונים את עצמם: מה גרם להיחלשותו של זרם זה? איך מתה — או התאבדה — הרפובליקה הישראלית הראשונה? כיצד התהיה הי

אסון הלאומי? ימצאו בוודאי סיבות רבות הבלוטות לעין, כולן נכונות. מילחמת-האחים בין יצחק רבין ושימיעון פרס החישה את הסוף. תעמולת-הבחירות של המערך, שגנזה את הנושאים האמיתיים של ההכרעה הלאומית

מאחורי

אורי אבנרי

ושהתרכזה כדיברייחבל, תרמה אף היא תרומה נכבדה. פרשות-השחיתות האחרון נות, ואי-היכולת להגיב עליהן בצעדים דראסטיים של סטיוור-עצמי, גרמו לסדקים נוספים.

אולם כל הסיבות מן הסוג הזה אינן אלא סימפטומים שעדיפני הן שטח. הגורמים האמיתיים, שפעלו מתחת לפני השטח, עמוקים הרבה יותר. עיניהם יצטרך ההיסטוריון שי מחר יתת את דעתו.

הקסדה הסרוגה

הזרם הראשון: מערכת-החינוך. עם קום המדינה, היו קיימים בישוב העברי שלרשה זרמים חינוכיים: הזרם הכללי, הזרם הדתי והזרם ה"סועלי". במעשה-הכריזה ציני, פרי שיקוף לים קואליציוניים פפורים, מכר דוד בן-גוריון את החינוך המיומי סד הדתי.

הוא חסל את הזרם הפועלי, היחיד שהיה הומניסטי. הוא קיים את הזרם

הרפובליקה הישראלית הראשונה מתה.

תחנה קמה מלכות-ישראל השלישית.

דף חדש נפתח בתולדות המדינה. אי אפשר לחשוב על מה שיירשם בו, מבלי להיחרר.

בפיתאומיות מהממת השתנה עולמנו. השתנה הכל. השתנה גוף חיינו הלאומיים, על כל תחומיהם.

המוח האנושי סולד מפני שינויים פיתאומיים. הם מערערים את ביטחונו. כאשר קורה הדבר, יש תמיד נטייה טיבעית שלא להכיר בכך, להעמיד פנים כאילו הדבר שקרה לא קרה, כאילו אינו חשוב, כאילו השינוי הוא זעיר וזמני, ועוד מעט יחזור הכל לקדמותו.

אבל הדבר קרה. מישמר בן קרוב ל-50 שנים קרם תחתיו. מישיר טר החדש קם והיה.

זה היה זוכרח לקרות

הדבר היחיד המפתיע במהפכה זו הוא שאנחנו מופתעים ממנה.

מופתעות זו — אין מקורה אלא בהחלטה בלתי-מודעת ורבת-שנים שלא לראות את המרחש לבגד עינינו. שהרלי אסילא-כן חיינו יודעים: מה שקרה עתה, מוכרח היה לקרות.

כי מלכות-ישראל זו לא ירדה מן השמיים. היא נולדה מתוך הי רחם שי הרפובליקה שהיתה.

המהפכה הפיתאומית, הבלתי-צפויה לכ- אורה, שאירעה ב-17 במאי 1977, אינה אלא סיכומה הבלתי-נמנע של תהליך, שי נמשך מאז יומה הראשון של מדינת-ישראל. אם יש בה משהו מפתיע, הרי זה רק הא חור שבעייתיות. הדבר יכול היה להתרחש גם לפני ארבע, ואולי אף שמונה שנים. האיחור נובע רק מחוסר-כישורונה של תנועת-החרות. היא לא הגיעה לשיל-טון עד שהמיסטר הישן נרקב עד כדי כך.

מישטר החדש הוא "הקסדה הי פרוגה"

החינוך לאומי-דתי-מיסטי כזה נושא בי קירבו מכניזם של הקצנה אוטומטית. כי הניכיו הם המורים של המחזור הבא אחר ריהם, שהניכיו יהיו מטבע הדברים, קיצור גיים עוד יותר. 29 המחזורים של החינוך זה חוללה בשבוע שעבר, את "המהפכה הלאומית" של הליכוד והמפד"ל.

הדוכס מווליינגטון, המצביא הבריטי שי מיגר את נפוליון, אמר כי "הניצחון בקרב ווטרו הושג במיגרשי-הספורט של איטון". איטון הוא בית-הספר המובהר של האצולה הבריטית.

עיה ניצחון הריכוד והמפד"ל בי שבוע שעבר נתן דאמר כי הוא הושג כננייהודים ובכיתות בתי הספר שי מערכת-החינוך הישראלית.

שטיפת המוח היומית

הזרם השני: כלית-התקשורת. לצד מכונת-החינוך הלאומנית ליי לדים פועל, מזה 29 שנים, מכבש שטיפת המוח-למבוגרים.

הנגדג הגדול שי המכבש הזה (המשך בעמוד 32)

WE FEW, WE HAPPY FEW, WE BAND OF BROTERS

צעירים נהרגו כך לנגד עיני, רבים אחרים נפצעו. לבסוף נותרנו בשדה לבדנו, חבורה קטנה של לוח"מים מיחידות שונות, שמצאו איש את רעהו בשדה. משהו נטל לידנו את המיקוד. וכך נסוגנו, בסדה, בלי בהלה, כשאנו אוספים בדרךנו פצועים ששרדו בשדה ואנשים בודדים מבוהלים, שהחזונו להם דמות של לוח"מים.

כך אנו נעים עכשיו בשדה-הקטל של בחירות אלה, בין עייה-מפולת של המישטר שהתמוטט, חבורה קטנה של אחים, מוכים אך בלתי-מונוצחים. אנחנו היחידים בשדה זה הממשיכים לתפקד כלוחמים. עלינו לאסוף את הקבוצות והבודדים התועים עתה, המומים ואבודים, בין השיחים.

זהו תפקידנו בעתיד הקרוב. עלינו להוות מעוז, הערוך להגנה היקפית נגד כוחות הלאומנות המנצחת והכובשת. מעוז שיהיה פתוח לכל אדם ולכל קבוצה, המוכנים להצטרף למאבק זה. מעוז שימש מיקלט לכל אדם שפוי, המוכן להילחם למען הצלת הדמוקרטיה, למען הצלת השלום, למען הצלת המדינה עצמה, פשוטו כמשמעו.

עלינו לסלק סביבנו את כל המיכשולים, הטיבעיים והמלאכותיים, היכולים הפריעו למישהו להגיע אל המעוז הזה. ה"איזמים" שייכים לעבר הרחוק, מלפני שבוע, ואולי גם לעתיד הרחוק. האידיאולוגיות חדלו להיות חשובות. כעת יש רק תפקיד אחד, משימה אחת: לעצור בעד המדינה מלבעע התאבדות לאומית, לחסום את דרכו של הליכוד ושותפיו אל מצדה חדשה.

הבה נדליק אור במיגדלור הזה, המתנשא עתה לבדו בילה, בתוך הגלים הגועשים של קנאות חשוכה. אנו המעטים, חבורת האחים — אחריות כבירה מוטלת על כתפינו.

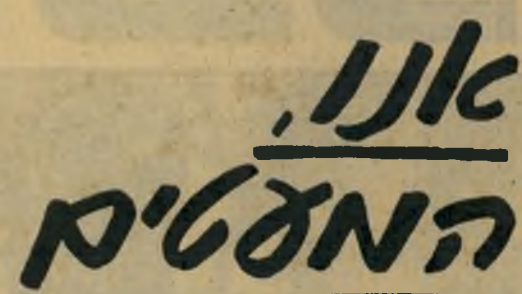
שחינו נגד הזרם. דיברנו על שלום, כאשר המדינה כולה נעה לעבר המילחמה. דיברנו על שפיות-הדעת, כאשר המדינה נאחזה בהתקף של טירוף קולקטיבי, שביטוי העליון הוא העובדה שנוכל בינלאומי קיבל 33,240 קולות — מהם רבים שלא ניקנו בכסף. דיברנו על צדק ושיוויון וסתמי-התפער, כאשר עדות-המזרח עצמן הנחילו ניצחון מאסיבי לליכוד.

שחינו נגד הזרם, ונשארו בחיים. זהו הנס.

מבין כל בוחרים ישראל, שמעו באותו לילה את התוצאות המדהימות, 27,289 בוחרים מחנה שלי הם היחידים שיוכלו להרים את ראשם בגאווה, גם בעתיד, מבלי להתחרט על הצבעתם. גם כאשר יקרה מה שיקרה, הם לא יצטרכו למלמל: "לא ידענו את אשר אנחנו עושים!" — כפי שמענו כל אותם הצוהלים היום.

אנחנו ידענו מה אנחנו עושים. אנחנו ידענו מה הן הסכנות. אנחנו ידענו מה מונח על כפות-המאזניים. אנחנו הכרענו הכרעה צלולה, מפוכחת, שפויה. בגאות הזאת של טירוף, מחנה שלי נותר כאי של ארץ ישראל השפויה. אי קטן. אי מוצק. באותו לילה של חרדה ויאווש התגנו בראשי פסוק של שקספיר, מאותו מחוז שהוקרן כעבור שלושה ימים בטלוויזיה — "הנוי החמישי". בגאווה הגדול, עם שחר יום הקרב הגורלי, דיבר המלך אל אחיו-לנשק: מותר לנו להרגיש כך. מעטים היינו ביום הטרור, ביום המבול. אשרי המעטים, המחזיקים מעמד ביום שזוה.

מה הלאה? לנגד עיני רוחי עולה תמונה. שדה-הקרב של לאטרון, בראשית מאי 1948. במנוסת-בהלה נסו כוחותינו, תחת מטר הפגזת-התותחים הראשונה שספגו בחייהם. היחי דות התפרקו, כל איש ניסה להציל את עצמו, וברח בפאניקה חסרת-תכלית ישר אל תוך מטר הפגזים. מאה

המפולת הכללית כה גדולה, עד כי גורלו של מחנה שלי בתוכה נראה כגורם מישיני. גל כביר עבר על המדינה. הוא שטף גם אותנו. הפלא הוא שלא טבענו בו. ראשנו צף שוב על פני המים. אנחנו חיים ונושמים. במצב כזה, זה הרבה.

ספגנו תבוסה. אין טעם להתעלם מכך. 27,289 איש ואשה הצביעו בעד מחנה שלי. לעומת 32,616 שהצביעו ב-1973 בעד מרי ומוקד. לעומת 37,703 שהצביעו ב-1969 בעד העולם הזה, מק"י רושימת השלום. לעומת 27,741 שהצביעו ב-1965 בעד העולם הזה ומק"י.

באחוזים גדול הפער עוד יותר. בניסיוות ניילות, היינו צריכים לבדוק את סיבותיה של תבוסה כזאת, ולהסיק מסקנות חמורות. היינו צריכים לעמוד על כל השגיאות שעשינו, ובראש-ובראשונה השגיאה שבהקמת המחנה באיחור כה נורא. אך במצי"אות של 1977, לא היתה חשיבות לשגיאות. עצם הישארותנו בירה, אחרי מפולת כה נוראה, הוא הישג שיש לברך עליו.